

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-121/2025-15

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Blaženki Butigan Matić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice BRANKE MIŠKULIN, Smičiklasova 16, Karlovac, OIB: 68421923177, zastupan po punomoćniku Matku Novincu, odvjetniku iz Zagreba protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB 53056966535, zastupan po punomoćniku Jurici Grbiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta d.o.o. u Zagrebu radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 18. svibnja 2026., u prisutnosti punomoćnika tužitelja Marka Novinc, odvjetnika i zamjenika punomoćnika tuženika Frane Bogdana, odvjetničkog vježbenika, dana 21. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e:

I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 3. Ugovora o kreditu 178-50-2840877 koji su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor zaključili dana 18.05.2005. godine, a koja glasi: „3,30 % (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.“

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB 53056966535 tužiteljici BRANKI MIŠKULIN, Smičiklasova 16, Karlovac, OIB: 68421923177 u isplatiti iznos od 347,73 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 25.05.2005. godine pa do isplate koja se za razdoblje do 31. prosinca 2007. određenoj čl. 1. čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po kamatnoj stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, te za razdoblje od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi, koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 30. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište

referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi parnični trošak od 855,77 EUR sa zakonskom zateznom kamatom sukladno tekućom od dana 21. srpnja 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a u roku od 15 dana.

IV./ Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu parničnog troška u cijelosti.

Obrazloženje

Tužiteljica u tužbi navodi da je tužitelj je s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 178-50-2840877 dana 18.05.2005.g. na iznos od 16.786,25 CHF. Navedeni kredit isplaćen je tužitelju dana 24.05.2005. godine. Ugovorom o kreditu je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 16.7886,25 CHF obračunate prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika na dan korištenja kredita. Tužitelj se obavezao isti iznos kredita, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen istim Ugovorom. Ugovorne strane ugovorile su kako se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važećem na dan dospeljeća. Prvi anuitet je ugovoren u iznosu od 257,06 CHF. Na dan korištenja kredita 24.05.2005. godine tečaj CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika u odnosu na Kunu iznosio je 4,72898 Kn za 1 CHF. Predmetni kredit tužiteljica je cijelosti isplatila dana 12.11.2012. godine. DOKAZ: - prijepis knjigovodstvene kartice Ugovorne strane su člankom 3. ugovorile naknadu za obradu kreditnog zahtjeva- 3,30 % od iznosa kredita, jednokratnu, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Tužitelj je predmetni kredit sklopio kao potrošač, te se radi o potrošačkom ugovoru o kreditu (ugovoru o potrošačkom zajmu) sukladno čl. 3. toč. 1. u svezi s čl. 56. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003-dalje u tekstu ZZP/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključivanja predmetnog ugovora, obzirom da kredit nije namijenjen poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti tužitelja. U odnosu na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a u odnosu na ništetnost navedene odredbe tužitelj ističe da je odredbom čl. 295. ZOO propisano da su opći uvjeti Ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Odredbom čl. 269. ZOO propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva dok je u čl. 270. ZOO propisano da, kad je činidba

nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Nastavno, tužitelj ističe da je u vrijeme zaključenja Ugovora na snazi bio ZZP/03, koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, u st. 2. propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, dok je čl. 87. st. 1. ZZP propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava. Tužitelj napominje da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane prednika tuženika, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne, odnosno po principu –uzmi ili ostavi. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom prvog korištenja kredita platiti kreditoru naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 3,30 % od iznosa odobrenog kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u tom iznosu. S obzirom na navedeno jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornim odredbama ugovora. Tužitelj ponavlja da je potrošač u smislu odredbe čl. 3. ZZP, odnosno fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema pravnih znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od prednika tuženika, koja je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu pristupila u okviru svoje djelatnosti. Tužitelj ističe da tuženik navedenom naknadom nije pokrio niti troškove likvidnosti, a niti nemogućnost plasiranja kredita na tržište, niti da je pretrpio štetu, već tužitelj smatra da se u konkretnom slučaju radi o uračunavanju kamata protivno čl. 1024. st. 4. ZOO-a. Tužitelj nadalje ističe kako je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik budući da isti ugovor ima njegovu brojčanu oznaku, te stranke o spornim odredbama nisu posebno pregovarale, a tome u prilog ide i okolnost što je tuženik sam sebi ostavio na dispoziciju i slobodu određivanje visine naknada bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Iako je odredba čl. 3. ugovora o kreditu lako uočljiva jer je ista pisana istom veličinom slova kao i ostale ugovorne odredbe, ali nije jasna, jer se izričito ne navodi o kojim uvjetima se radi već se paušalno navodi da se korisnik obvezuje prije korištenja platiti banci naknadu, ali se ne navodi na što se točno ta naknada odnosi, što se tim troškom pokriva te ostale parametre kako bi potrošač mogao donijeti konkretnu odluku prilikom sklapanja ugovora, te samim time ista odredba nije lako razumljiva prosječnom potrošaču, a to iz razloga jer iznos visine naknade nije naznačen u samom ugovoru. Tužitelj ističe da ništetnost spornih odredaba članka 3. ugovora o kreditu proizlazi iz činjenice da tuženik u vezi istih nije pojedinačno pregovarao s tužiteljem, što je suprotno odredbi članka 81. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača (2003.godine) odnosno čl. 96. st. 1. i 2. novog Zakona o zaštiti potrošača kojom je propisano, a tužitelj to ovdje ponavlja, da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra NEPOŠTENOM, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, pogotovo ako se

radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Prema odredbi članka 87. stavka 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba je ništava. Također tužitelj smatra da je sporna ugovorna odredba čl. 3. ugovora o kreditu prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, te je i zbog toga sporna odredba ništava u smislu odredbe članka 87. stavka 1. ZZP-a. 17. 18. 19. Vrhovni sud Republike Hrvatske je dana 5. studenog 2020. godine na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske donio zaključak, posl.br. Su IV – 308/2020, toč. 8., cit: „Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe članka 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.“ Tužitelj ponavlja da se o spornim ugovornim odredbama nije posebno pregovaralo te tužitelj nikako nije mogao utjecati na njihov sadržaj. Navedeno se ima analogno primijeniti i na ugovornu odredbu vezanu za naknadu za obradu kredita. U odnosu na potraživanje tužitelja u ovom predmetu nije nastupila zastara. Naime, na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zauzeto je pravno shvaćanje prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog govora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tužena vrati ono što je stekla temeljem ništetnih odredbi ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti sporne odredbe ugovora, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost. S obzirom na gore navedeno, osim utvrđenja ništetnosti navedene ugovorne odredbe Ugovora o kreditu, tužiteljica u ovom postupku potražuje od tuženika povrat isplaćene jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 347,73 EUR, sa zateznim kamatama od 25.05.2025. do isplate, kao i parnični trošak sa zateznom kamarom od presuđenja do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi Tuženik osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Tužitelj smatra djelomično ništetnom odredbu čl. 3. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena jednokratna naknada za korištenje kredita, a koja obuhvaća osporavani trošak obrade kredita. Takvi navodi tužitelja su neosnovani. Iznos sporne naknade točno je i jasno određen u čl. 3. ugovora o kreditu, stoga se radi obvezi koja je u cijelosti određena sukladno odredbama čl. 269. ZZP. Tuženik ističe da je navedena ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva zbog čega nije dopušteno ispitivati njezinu poštenost sukladno odredbama ZZP-a. Osim toga, obveza tužitelja koja iz iste odredbe proizlazi je određena. Tuženik smatra da je svaki prosječni potrošač sposoban izračunati i razumjeti postotak od određenog iznosa i utvrditi iznos svoje obveze. Tužitelj je iz ugovorne odredbe o obvezi plaćanja naknade koja iznosi određeni postotak od iznosa kredita mogao shvatiti financijske obveze koje za njega proizlaze i procijeniti je li za njega takva odredba prihvatljiva ili nije. Isto tako, plaćanje jednokratne nagrade za korištenje kredita propisano je i tužnikovim općim aktima čija je primjena ugovorena u čl. 9. ugovora o kreditu, a tužitelj je potpisom ugovora izjavio da je s istima upoznat i pristao na njihovu primjenu. 2 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. Međutim, sve i da je dopušteno provođenja testa poštenosti, a što tuženik osporava, tužitelj ničim ne dokazuje da bi predmetna odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke moraju biti ispunjene da

bi se odredba mogla smatrati nepoštenom. Sve navedeno potvrđuje i Sud EU u presudi C-621/17 od 3.10.2019. godine: 1. Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. 2. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Dakle, neosnovani su navodi tužitelja da bi tuženik morao u samom ugovoru o kreditu navesti na što se odnosi navedena naknada za odobrenje kredita i koje troškove tuženik istim pokriva. Sukladno zahtjevima zaštite potrošača za valjanost iste odredbe potrebno je da potrošač mora shvatiti (financijsku) obvezu koja za njega iz te odredbe proizlazi, što je tužitelj svakako mogao utvrditi iz sadržaja ugovora o kreditu. Tuženik u tom smislu dostavlja presudu Županijskog suda u Puli, posl.br. GŽ-311/18 od 3.9.2018. kojom je zauzet stav da određivanje naknade za prijevremenu otplatu kredita nije ništetno ako je takva naknada određena, odnosno određiva, a što se analogno može primijeniti i na naknadu za obradu kredita. Tuženik ukazuje i na odredbu čl. 326. Zakona o obveznim odnosima, sukladno kojoj se ništetnost ne može isticati ako je uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenja, a ugovor je ispunjen u cijelosti. Tužitelj je naknadu platio i na istu nije imao prigovora, a ugovor je u cijelosti ispunjen. Isto tako, i kada bi sporna odredba i bila ništetna, što tuženik osporava, uzrok ništetnosti bila bi zabrana manjeg značaja. Tuženik u tom smislu dostavlja odluku Vrhovnog suda RH, posl.br. GŽ-4/2017-2 od 21.3.2017. kojom je zauzet stav da se radi o zabrani manjeg značaja ako ugovorom nije povrijeđen javni interes nego interes jedne od stranaka ugovora. Tuženik prigovara visini tužbenog zahtjeva i ističe prigovor zastare. 3 15. 16. 17. 18. 19. 20. Tužitelj se u odnosu na pitanje zastare poziva na pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske koje je zauzeto na sjednici Građanskog odjela od 30. siječnja 2020. o tijeku zastare od pravomoćnog utvrđenja ništetnosti. Navedeno se pravno shvaćanje ne može primijeniti na djelomičnu ništetnost ugovora obzirom da se radi o povredama manjeg značaja. No, sve i ako bi spomenuto pravno shvaćanje bilo primjenjivo, isto bi značilo da je predmetna tužba preuranjena. Naime, ako zastara tužiteljeve tražbine počinje teći pravomoćnim utvrđenjem ništetnosti, odnosno pravomoćnim okončanjem ovog postupka, sukladno odredbi čl. 215. st. 1. ZOO/05 isto bi značilo da tužiteljeva tražbina još nije dospjela, odnosno da nije dospjela do zaključenja glavne rasprave. U tom je slučaju predmetna tužba preuranjena i nedopuštena u smislu čl. 186.c. st. 2. ZPP. Neosnovan je i zahtjev tužitelja za isplatu zateznih kamata od dana plaćanja jednokratne naknade za korištenje kredita. Sve i da je predmetni ugovor djelomično ništetan, što tuženik osporava, tuženik se ne može smatrati nesavjesnim stjecateljem u smislu čl. 1115. ZOO. Tuženik u smislu navedenog osobito ukazuje na činjenicu da je tužba podnesena 19 godina nakon naplate sporne naknade i da se tuženik ne može smatrati nepoštenim stjecateljem za cjelokupno razdoblje neovisno o tome kada je tužitelj podnio tužbu. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže da Naslovni sud tužbene zahtjeve odbije kao neosnovane te da naloži tužitelju da

tuženiku naknadi prouzročeni parnični trošak uvećan za zakonsku zateznu kamatu za trošak tekuću od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu (list 8-10 spisa), otplatni plan (list 15-23 spisa), prijepis knjigovodstvene kartice (list 24-29 spisa), dopis od 22.09.2025. i 08.10.2025. (lista 27-28 spisa), potvrdu tuženika o plaćenju naknadi (list 55 spisa), saslušanjem tužiteljice (list 66-67 spisa).

4. Cijeneći rezultate dokaznog postupka kako cjelokupnog, tako i svakog dokaza pojedinačno, a na osnovi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 84/08, 96/08., 123/08. i 57/11. - u daljnjem tekstu ZPP) sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovanim.

5. Među strankama je nesporno da su iste zaključile Ugovor o kreditu od 18.05.2005. temeljem kojeg je tuženik odobrio tužiteljici kao korisniku kredita iznos u kunsjoj protuvrijednosti od 16.786,25 CHF po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita, uz redovnu kamatu od 7,5% godišnje koja je promjenjiva u skladu sa odlukama o kamatnim stopama kreditora, kamatu po dospjeću u visini zakonske zatezne kamate koja u trenutku sklapanja ugovora iznosi 15% godišnje promjenjiva obračunava se na sve dospjele i naplaćene iznose koju korisnik kredita duguje temelj ugovora.

6. Stranke ugovaraju rok otplate kredita 84 mjeseca u jednakim mjesečnim anuitetima.

7. Ugovorne strane su člankom 3 ugovorile naknadu od 3,30% od iznosa kredita jednokratno, a naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.

8. Sporno je jesu li naprijed navedena odredba, Ugovora o kreditu, u dijelu kojima je ugovorena ulazna naknada, ništetna. Sporno je li ovaj sud vezan utvrđenjima iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., koja je donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača te je li nastupila zastara potraživanja.

9. U svom logičnom i životnom iskazu kojeg sud u cijelosti prihvaća tužiteljica navodi 2005. godine zaključila predmetni ugovor u Auto-kući rabljenih vozila time da se ne sjećam naziva Auto-kuće podigla je kredit u švicarskim francima za osobno vozilo, za osobne potrebe. Ugovor je potpisivala u Auto-kući. Ugovor je bio unaprijed napisan iako je pokušala intervenirati u smislu pojedinih odredaba i to konkretno vezano za naknadu od 3,30 %. Nisu joj objašnjene pojedine odredbe ugovora, tako niti odredba o ulaznoj naknadinego joj rečeno u koliko želi ugovor da ga mora potpisati. Nije bila upoznata što točno plaća naknadom. Pročitala je ugovor prije potpisivanja, a najviše je obratila pažnju na odredbe vezane uz naknadu, ali joj je rečeno da u suprotnom se predmetni kredit neće odobriti. U vlasništvu nije imala obrt ili trgovačko društvo. U vrijeme sklapanja ugovora, bila je zaposlena u Općoj bolnici Karlovac.

10. Prije svega valja reći da je tužiteljica dokazala svojstvo potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., u daljnjem tekstu: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Isto tako rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 18/2018 od 25. svibnja 2020. se također navodi: "Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru, ali to nije od važnosti u ovoj pravnoj stvari jer tuženik niti ne ističe takav prigovor." Tužitelj osnovano upućuje i na presudu Suda Europske Unije, C-774/19 od 22.

listopada 2020. u kojoj se odlučivalo o svojstvu tužitelja kao potrošača. U predmetnom postupku Vrhovni sud Republike Slovenije zatražio je prije konačne odluke odgovor na pitanje radi li se o potrošaču od Suda EU, i Sud EU je nakon razmatranja konkretnog slučaja zaključio da se radi o potrošaču, unatoč njegovim specifičnim znanjima i stručnosti.

11. Naime, zaključak predmetne presude je činjenica kako svojstvo potrošača proizlazi iz svrhe ugovora, a ne iz zvanja i specifičnih i stručnih znanja kojima raspolaže tužitelj fizička osoba. Sud EU presudom C-774/19 utvrdio sljedeće, po pojedinim paragrafima: paragraf 29. - Pojam potrošača tumači se u skladu s položajem fizičke osobe u ugovoru, u skladu s prirodom i svrhom ugovora, a ne u vezi sa subjektivnim položajem te osobe, pa onda svojstvo potrošača prije svega proizlazi iz vrste ugovorne transakcije. Paragraf 38. - Pojam potrošač definira se kao suprotnost pojmu gospodarski subjekt, objektivne je prirode i ne ovisi o stvarnom znanju i osobnoj informiranosti fizičke osobe. Paragrafi 39. i 40. - Prema sudskoj praksi Suda EU svojstvo potrošača ispituje se isključivo s obzirom na položaj u ugovoru, pa stoga znanje iz područja kojem pripada sklopljeni ugovor pojedinca ne lišava svojstva potrošača. Svojstvo potrošača, ima svaka fizička osoba u svakome ugovoru koji je s trgovcem sklopljen izvan njezine profesionalne djelatnosti ili poslovne aktivnosti! Kako tuženik na tu okolnost nije predložio izvođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, prije svega Ugovora o kreditu, tako sud navedeni prigovor ocjenjuje neosnovanim.

12. Sama činjenica da je tužiteljica potrošač proizlazi iz provedenih dokaza, prije svega logičnog i životnog iskaza tužiteljice u kojem navodi da je kredit podigla u svrhu kupnje vozila, a iz samog ugovora je razvidno da je tužiteljici isplaćen kredit za istu svrhu.

13. Nadalje iskazom tužiteljice sud je sa sigurnošću utvrdio da je predmetni Ugovor o kreditu bio sa svim svojim odredbama unaprijed sastavljen od strane tuženika kao i da se u trenutku sklapanja Ugovora sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao ni o kakvoj naknadi za troškove obrade kredita, niti joj je objašnjeno koliko bi ona iznosila.

14. U vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ZZP/03, koji se primjenjuje na konkretni odnos kao *lex specialis*. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima o obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca. Nadalje, u st. 3. istog čl. propisano je da se činjenica o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog Ugovora ocjene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena Ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardu trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom Ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

15. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP/03 je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu Ugovora i primjerenosti cijene poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno je da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom standardiziranom (tipskom) ugovoru,

unaprijed sročenom i priređenom od strane banke. Ugovor sadrži odredbe čl. 3 temeljem kojeg korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00% (slovima: dvaposto) od iznosa kredita. U ugovoru međutim nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada, na što se ista naknada odnosi, niti su definirani egzaktni parametri o načinu određivanja i izračunu visine tih naknada. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kredita koje reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom Ugovoru po prirodi stvari niti ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati, niti o ulaznoj naknadi.

16. Tuženik niti ne poriče činjenicu da s tužiteljicom o spornoj odredbi Ugovora nije pojedinačno pregovarao već drži da je tužiteljica, ako je bilo ikakvih nejasnoća vezano uz predmetni Ugovor ili bilo koju njegovu odredbu imala mogućnost zatražiti zaposlenike tuženike za pojašnjenje tih odredbi, te ističe da su tužiteljici sve informacije o pravima i obvezama iz Ugovora o kreditu bile dostupne i prije sklapanja Ugovora, te je u trenutku sklapanja Ugovora bila u obvezi upotrijebiti dužnu pažnju.

17. Temeljem utvrđenih činjenica proizlazi da je odredba Čl. 3. temeljem kojeg je ugovorena naknada od 3,30% od iznosa kredita jednokratno, a naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita bila teško razumljiva jer u trenutku sklapanja Ugovora tužiteljica nije bila upoznata sa parametrima koje utječu na visinu tih naknada, a tuženik je kao jača strana u Ugovoru jednostrano donio odluku o plaćanju naknade, a da o tome sa tužiteljicom nije pregovarao, pa se ista primjenom odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03 smatra nepoštenom. Sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03 nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

18. Nadalje odredbom čl. 295. ZOO-a je propisano je da su Opći uvjeti Ugovora, ugovorne odredbe sastavljene za veći broj Ugovora koje je jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja Ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom Ugovoru), bilo da se na njih Ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene međugovarateljima u istom Ugovoru. Odredbom čl. 269. st. 1. propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. istog čl. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva, dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, Ugovor je ništetan.

19. U svijetlu navedenih odredbi proizlazi da je predmetna ugovorna odredba neodrediva jer Ugovor ne sadrži jasno definirane parametre o načinu određivanja i izračuna visine te naknade pa je ugovorna odredba ništetna u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a.

20. Prihvaćanjem takve ugovorne odredbe o kojoj stranke nisu unaprijed pregovarale, već je obveza rezultat prihvaćanja standardiziranog Ugovora, unaprijed sročenog i priređenog od strane banke, tužena je kao jača strana ugovornog odnosa postupila nepošteno, suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. i 5. ZOO-a što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužiteljice kao potrošača pa je navedena odredba ništetna i u smislu odredbe čl. 322. ZOO-a.

21. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti Ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog Ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke.

22. Nadalje, čl. 3. Direktive vijeća 93/13 EEZ od 05.04.2003. se jednako kao i u ZPP/03 definira pojam nepoštenih ugovornih odredbi pri čemu se uz taj čl. 3. nalazi i prilog koji sadrži indikativan i netaksativni popis odredbi koje se mogu smatrati nepoštenim, a među njima je i neopozivo obvezivanje potrošača na odredbe s kojima nije imao stvarne mogućnosti upoznati se prije sklapanja Ugovora, a tužiteljica ovdje nije imala stvarne mogućnosti s obzirom da joj nije bilo objašnjeno na koji točan način će se utvrditi visina ulazne naknade, a tuženik je tužiteljici u konkretnom slučaju naplatio naknadu.

23. Dakle, u situaciji kada se o utuženim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo jer je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja na njezin sadržaj, već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visine tih naknada, time je tuženik postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a time je i prouzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a zbog čega se predmetna odredba Ugovora o kreditu čl. 3 ima smatrati nepoštenom, te slijedom toga i ništetnom, slijedom čega je odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom I.

24. Obzirom među strankama nije sporna visina zahtjeva, a ista proizlazi i iz potvrde tuženika od 12.02.2025. (list 55 spisa) u kojoj je navedeno da je prilikom isplate kredita dana 24.05.2005. naplaćena naknada za obradu kredita od 2.620,01 kn radi svega navedenog sud je tužiteljici dosudio na ime plaćene naknade za obradu kredita iznos od 347,73 EUR sa zateznom kamatom od dana plaćanja, tj. 25.05.2005. do isplate, jer je takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna načelu savjesnosti i poštenja, pa je sud tužiteljici dosudio navedeno iznose temeljem odredbi čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

25. Stopa zatezne kamate na dosuđeni iznos utvrđena je do 31.12.2007. u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zakonske zatezne kamate, od 01.01.2008. do 31. srpnja 2015. sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a, a u smislu čl. 1165. ZOO-a, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. sukladno odredbi čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima NN br. 78/15.), a od 01. siječnja 2023. do isplate sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN br. 114/22) i Uredbi o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN br. 156/22).

26. U odnosu na prigovor zastare, valja istaći da je isti u cijelosti neosnovan, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 3. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude, pa je prigovor zastare u cijelosti neosnovan.

27. Budući da je u sporu tužiteljica uspjela u cijelosti to je tuženik u smislu čl. 154. st. 2. i čl. 155. ZPP-a u obvezi naknaditi tužiteljici cjelokupni parnični trošak i to: za sastav tužbe 100,00 EUR, za sastav podneska 06.03.2025., 15.09.2025. 100,00 EUR za svaki podnesak, za pristup na ročište 07.07.2025., 03.02.2026., 18.05.2026. 100,00 EUR za svako ročište, te za ročište za objavu odluke 50,00 EUR, ukupno

650,00 EUR, uvećano za 25 % PDV-a od 162,50 EUR, a na osnovi Tbr. 7., Tbr. 8., Tbr. 9. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN br. 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15), te trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 13,27 EUR i presudu u iznosu od 30,00 EUR, a sukladno Zakona o sudskim pristojbama. (NN br. 74/95, 57/96, 137/02, 26/03, 125/11, 112/12 i 157/13, 110/15 i 118/18, u daljnjem tekstu: ZSP), tim da mu nije dosuđen trošak zahtjeva za dostavu dokumentacije od 22.09.2025. jer je to radnja poduzeta prije predmetnog postupka.

28. Visinu troškova zastupanja sud je dosudio imajući u vidu vrijednost predmeta spora i vrijednosti boda Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika prema tužbenom zahtjevu sa ročišta od 18.05.2026., a koji se odnosi na isplatu u iznosu od 347,73 EUR.

29. Naime Zahtjev na utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o tzv. ulaznoj naknadi u konkretnom slučaju predstavlja samo zahtjev da se u izreku presude unese odluka o pravnom pitanju o kojem ovisi osnovanost zahtjeva za isplatu (čl. 187. st. 3. ZPP), a o kojem bi sud ionako prejudicijalno morao odlučiti. U biti radi se o deklaratornom preambulu, koji je nužna logična pretpostavka kondemnatorne presude (neovisno o tome nalazi li se u izreci ili u obrazloženju), pa se vrijednost predmeta spora mjerodavan za odluku o trošku prosuđuje prema istaknutom kondemnatornom zahtjevu za isplatu svote od 347,73 EUR.

30. Prema tome, deklaratorni zahtjev u točki I. tužbe, koji je postavljen uz kondemnatorni zahtjev, ne uzima se u obzir prilikom obračuna vrijednosti predmeta spora (radi se o ustaljenom shvaćanju VSRH, npr. Rev-1927/17 od 18. siječnja 2022. Revt-156/13 od 7. svibnja 2014., Revr- 475/08 od 27. listopada 2008., Revr-774/05 od 13. prosinca 2005., Revr- 220/04 od 15. rujna 2004. i dr.). Napominje se da se tu ne radi o situaciji u kojoj je naznačeni VPS suviše visoko ili nisko naznačen, na što bi sud po službenoj dužnosti ili po prigovoru protivne strane trebao najkasnije na pripremnom ročištu rješenjem utvrditi u smislu čl. 40. st. 3. ZPP-a, već da se naznačeni VPS za deklaratorni (preambul) uz kondemnatorni zahtjev ne uzima u obzir prilikom obračuna troškova.

31. Tužiteljici je trošak parničnog postupka dosuđen u ukupnom iznosu od 855,77 EUR, dok je tuženik zbog gubitka spora odbijen sa zahtjevom za naknadu parničnog troška, pa je stoga u pogledu parničnog troška stranaka sukladno čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom III i IV.

32. O zateznim kamatama na trošak parničnog postupka tužiteljice odlučeno je na osnovi odredbe čl. 27. st. 3. Ovršnog zakona (NN br. 57/96., 29/99., 194/05. i 88/05.) i čl. 29. st. 2. Zakon o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN 114/22) i Uredbi o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22), a počev od donošenja ove presude, tj. dana 21. srpnja 2026. do isplate.

U Zagrebu, 21. srpnja 2026.

Sudac:
Blaženka Butigan Matić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. pun. tužiteljice uz rješenje o sudskoj pristojbi za presudu-30,00 EUR
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-0a02a**

Kontrolni broj: **0981d-463f4-06a22**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.